

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa Gminy Ł. przeciwko E. T., P. T., J. T. i K. T. nakazał pozwanym opróżnienie lokalu mieszkalnego Nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) i obciążył ich obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania. Ponadto przyznał E. T. uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie jej eksmisji do czasu złożenia jej przez Gminę Ł. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, natomiast pozostałym pozwanym odmówił takiego uprawnienia.

W sprawie tej Sąd I instancji ustalił, że E. i P. T. łączyła z powodem umowa najmu przedmiotowego lokalu, lecz została wypowiedziana z powodu zalegania przez najemców ze świadczeniami czynszowymi – mimo to jednak pozwani lokalu nie opuścili. Stwierdził też na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, że E. T. jest osobą bezrobotną i stwierdzono u niej lekki stopień niepełnosprawności, natomiast pozostali pozwani nie są obłożnie chorzy ani nie przysługuje im status osoby bezrobotnej, przy czym dwoje z nich pracuje dorywczo, a K. T. został wyrejestrowany z Powiatowego Urzędu Pracy z powodu przedłużającej się niezdolności do pracy będącej skutkiem wypadku.

W oparciu o te ustalenia Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo o opróżnienie lokalu mieszkalnego w oparciu o art. 675 § 1 k.c., stwierdzając, że pozwani utracili prawo do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu na skutek wygaśnięcia praw z umowy najmu w związku ze skutecznym jej wypowiedzeniem spełniającym wymogi przewidziane w art. 11 ust. 1 i ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 150). Wywiódł, że stosownie do art. 14 ust. 1 tejże ustawy jedynie E. T. jest uprawniona do otrzymania lokalu socjalnego ze względu na to, że posiada status bezrobotnego, jest osobą niepełnosprawną i nie ma innego sposobu zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych. Z kolei pozostali pozwani nie spełniają żadnego z kryteriów przewidzianych w powołanym przepisie, wobec czego takie uprawnienie im nie przysługuje. Wobec przyznania pozwanej uprawnienia do lokalu socjalnego Sąd wstrzymał jej eksmisję w oparciu o art. 14 ust. 6 ustawy do czasu przedstawienia jej przez powoda oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, a ponadto obciążył wszystkich pozwanych obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda, w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu przewidzianej w art. 98 k.p.c.

Od wyroku tego apelację wywiodła pozwana E. T., a z treści złożonego środka zaskarżenia wynika, że kwestionuje ona rozstrzygnięcie Sądu meriti w zakresie, w jakim P. T. i K. T. odmówiono uprawnienia do lokalu socjalnego. Skarżąca powołuje nowe fakty zaistniałe po zamknięciu rozprawy przed Sądem I instancji, przedstawiając dowód na to, że P. T. uzyskał status bezrobotnego. Wskazywała także, że K. T. był zarejestrowany jako bezrobotny, jednak utracił ten status bez swojej winy – wskutek długotrwałego zwolnienia lekarskiego będącego następstwem wypadku. W przekonaniu pozwanej argumentacja ta uzasadnia zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie P. T. i K. T. prawa do otrzymania lokalu socjalnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W myśl art. 367 § 1 k.p.c. od wyroku Sądu I instancji przysługuje apelacja. Nie ulega jednak wątpliwości, że taką apelację może złożyć tylko podmiot posiadający do tego legitymację procesową. Brak takiej legitymacji zachodzi wówczas, gdy apelację wnosi osoba niewymieniona w zaskarżonym rozstrzygnięciu (z wyjątkiem podmiotów wyraźnie wskazanych w ustawie – np. w art. 77 § 2 k.p.c. lub w art. 60 k.p.c.), ale także wówczas, gdy osoba ta była stroną postępowania, jednak kwestionowane rozstrzygnięcie w ogóle jej nie dotyczy (tak np. M. Manowska, „Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo”, Warszawa 2013, s. 25 – 26). Apelacja złożona przez podmiot nielegitymowany do jej wniesienia jest niedopuszczalna (tak np. w wyroku SN z dnia 24 czerwca 1998 r., I PKN 169/98, OSNAPIUS Nr 13 z 1999 r., poz. 423 lub w postanowieniu SN z dnia 2 lutego 2001 r., I PKN 706/00, niepubl.). W rozpoznawanej sprawie taka właśnie sytuacja zachodzi, ponieważ E. T. zaskarżyła apelacją

rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie odnoszącym się wyłącznie do innych współuczestników procesu. Taka apelacja jest niedopuszczalna i zostaje odrzucona w oparciu o art. 373 zd. I k.p.c.